

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]
 saa vidt jeg forstod ikke engang det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen —, der tænker paa at gøre dem noget ondt. Socialdemokratiet nærer heller ikke nogen Fordom i saa Henseende, og som nævnt af andre Talere forholder det sig langtfra saadan, at det i alle Tilfælde er de største Virksomheder, der har de laveste Omkostninger. Jeg skal ikke beskæftige mig mere dermed, men vil dog fremkomme med et Par faktiske Oplysninger. Det fremgik af Debatten her, at man havde den Fornemmelse, at de smaa Virksomheder var blevet særlig slet behandlet i Restriktionsperioden siden Krigens Udbrud. Det kan være sket i nogle Tilfælde, men dækker langt fra det generelle Billede. Af Erhvervsstatistikken faar man tværtimod et meget stærkt og tydeligt Billede af, at de smaa Virksomheder i Stedet for at have været sat i Skammekrogen i Restriktionsperioden tværtimod har haft ret gunstige Vilkaar og været i Vækst. Jeg skal ikke trætte med Tal, men dog nævne, at siden 1939 er Antallet af industrielle Virksomheder her i Landet vokset fra 5 700 til 7 200, en ganske betydelig Fremgang, og denne Vækst har fortrinnsvis fundet Sted paa den Maade, at det er nye Smaavirksomheder, der er kommet til. Dette faar man Indtryk af ved at se, hvor mange Arbejdere der gennemsnitlig er beskæftiget i hver Industrivirksomhed. I 1939 var omtrent 33 Arbejdere det gennemsnitlige Tal; i 1946 var det faldet til 28. Man ser altsaa, at Smaavirksomhederne i Dag spiller en større Rolle i Danmarks Industri end ved Krigens Begyndelse, og paa et særlig betydningsfuldt Omraade for vor Eksport, Jern- og Metalindustrien, er Billedet af Udviklingen endnu grellere i de smaa Virksomheders Favør. I 1939 er der gennemsnitlig 60 Arbejdere i hver Virksomhed, i 1946 kun 47. De smaa Virksomheder har altsaa langt fra været sat i Skammekrogen i Restriktionsperioden.

Det ærede Medlem Hr. Bjørner holdt en lang og interessant Tale, der imidlertid falder uden for Rammerne af det, vi drøfter, og som jeg derfor ikke skal komme ind paa. Der er dog et enkelt Punkt i hans Betragtninger, jeg maa gøre en Bemærkning til. Det er angaaende Standsningen af Salget af Pelsvarer i Forbindelse med den Beskatning, der nylig gennemførtes. Jeg finder det meget beklage-

ligt, at vi var nødt til at standse Salget af Pelsvarer i tre Dage. Jeg nærer imidlertid ikke den mindste Tvivl om, at denne Foranstaltning var fuldt ud lovlig.

Det er før sket, at man i Henhold til Loven om erhvervsøkonomiske Foranstaltninger har standset Salget nogle Dage, enten forud for et Beskatningsforlags Fremsettelse her i Tinget eller en Rationeringsordnings Gennemførelse. Det skete f. Eks. i 1939, og ved den Lejlighed forelagde Handelsministeriet Spørgsmaalet for Kammeradvokaten, der sagde god for Lovligheden, ud fra det Synspunkt, at et af Formaalene med Vareforsyningsloven var at sikre Værernes ligelige og retfærdige Fordeling og at modvirke Hamstringskøb som Følge af Rygter om Beskatninger eller Rationeringer. Lovligheden tror jeg ikke kan drages i Tvivl, og der er da heller ingen, der har søgt at faa Spørgsmaalet indanket for Domstolene. Noget andet er det naturligvis, at det absolut er det bedste at undgaa den Slags midlertidige Standsninger, der er uhyre ubehagelige for den Del af Handelen og Produktionen, de gaar ud over, og hvis man fremtidig kan finde Mulighed for at anspænde den høje Rigsdags Arbejdsevne paa en saadan Maade, at den Slags Lovforslag kan gennemføres — jeg vil næsten sige — med Lynets Hast, eventuelt i Løbet af en Nat, vil det være langt at foretrække frem for at gennemføre en Standsning, der altid vil virke forstyrrende paa Erhvervslevet.

Det ærede Medlem Hr. Weikop gentog de Spørgsmaal, han tidligere har stillet til mig vedrørende Forbrugerrepræsentation. Bl. a. spurgte det ærede Medlem, hvorvidt jeg vil betragte Arbejderbevægelsens Erhvervsraad som en Forbrugerorganisation eller som en Erhvervsorganisation. Jeg vil i og for sig ikke være uenig med det ærede Medlem i, at man i første Række maa betragte denne Organisation som en Erhvervsorganisation. Paa den anden Side kan jeg ikke se bort fra, at Organisationen repræsenterer over Halvdelen af dette Lands Befolkning, og deraf maa følge, at hvis denne Organisation lader sin Røst høre i et eller andet for Forbrugerne vigtigt Anliggende, kan man ikke uden videre lade haant om, hvad den i denne Forbindelse siger. I øvrigt skal jeg paa ny henvise til mine Udtalelser